

OUTI HONGISTO

HYLÄTYT LAPSET

"Äärimmäisen koukuttava!"

Joona Keskitalo

HALMEENKIVI

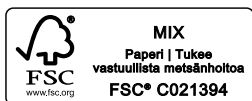
DOCENDO

OUTI HONGISTO

**HYLÄTYT
LAPSET**

rikosromaani

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Copyright © Outi Hongisto ja Docendo 2026
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen | kobaia-design
Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-361-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Torstai, toukokuun 11. päivä 2023

Luku 1

Pete

Espoolaisen kauppakeskus Niityn liukuovet avautuvat kirskuen. Ilmastointilaitte puskee viilennettyä ilmaa vasten Peten kasvoja. Kiiltävistä seinäpinnoista kuuluu äitienpäiväherkkuja mainostava kuulutus. Hän kääntyy äkisti, kun skuuttaajajoukko kiilaa hänen ohitseensa meluten ja kiirehtii viereiselle kioskille. Alakouluikäiset pojat tutkivat karkkihyllyjä makeanhimo silmissään. Hänen nuoruudessaan ei herkkuja ostettu arkipäivisin, tuskin viikonloppuisinkaan. Tosin hänen lapsuudenmaisemissaan kioskit olivat lähinnä huoltoasemien yhteyteen avattuja 7-Eleven-myymlöitä ilman värikkäitä irtokarkkihyllyjä.

Hän astuu alas metrotunneliin johtaville liukuportaille, horjahtaa ja tarttuu käsijohteesta tiukemmin kiinni. Ensimmäisellä tasanteella sijaitsee vastikään avattu parturi, jonka kulmalle hän jää odottamaan. Itä-Helsingistä saapuva jannu löytäisi hänet siitä, näin on viestissä sovittu. Puolipitkän beigenvärisen takin taskussa kilisee avainnippu; asuntolan ja siskon Siikajärven mörskän avaimet. Kolikoita on taskun pohjalla muutama.

Lastenvaunuja työntävä äiti vilkaisee Peteä varautuneesti, kun hän kävelee pientä ympyrää keskitasanteella, sitten käytävää edestakaisin. Pete hakee kasvoilleen hymyn tapaisen, mutta se ei auta häivyttämään takin ummehtunutta hajua eikä sen likaisuutta. Ehkä Kata voisi pestä sen, jos

hän vain vaivautuisi menemään siskonsa luokse Espoon perukoille.

Säröillä olevan kännykänlasin takaa erottuu juuri ja juuri, että kello on pian puoli kolme. Ei kestäisi enää kauaa, että hän saisi rahaa. Hän pyyhkii otsalle kirvonneet hikipisarot takkinsa hihaan. Jos tyyppiä ei pian kuulu, hänen on tehtävä uusi suunnitelma.

Hänen on *pakko* tehdä. Ihoakin kutittaa, olo on sietämätön.

Samassa liukuportaita pitkin saapuu metron tuoma ihmislasti. Seassa vilkahtaa mustaan toppaliiviin ja verryttelyasuun pukeutunut nuori, joka askeltaa keinuen hänen luokseen merkkilenkkareissaan. Kultainen kaulaketju välkkyä askeleiden tahdissa.

Juoksupoika varmistaa, että Pete on Pete, ja ojentaa hänelle paksusta setelinipustaan viisikymppisen. Peten ei tarvitse edes katsoa: pojan kasvoilla on halveksiva ilme. Tuollaiset merkki-vaatteilla koreilevat juoksupojat käyttävät viisikymppisiä lähinnä sieraintensa valkaisuun.

Hän tarttuu sileään lainarahaan vapisevin käsin, nielu kuivuu sekunnin sadasosassa.

Juoksupoika katoaa sinne mistä tulikin.

Pete nousee liukuportaat välitasanteelta kauppakeskustasolle ja suuntaa Alkoon.

Hän maksaa ostoksensa ja sujauttaa litteän ja muovisen Leijona-viinapullon takkinsa taskuun. Keho sähköistyy, suu vettyy, ja jaloissa tuntuu tuttu vapina kuin ne jo tietäisivät, mitä seuraavaksi tapahtuu.

Käytävän kulmauksessa on hissi, sen vieressä lasinen ovi, jonka takaa johtavat portaat parkkihalliin.

Hän istahtaa K1- ja K2-kerrosten väliselle porrastasan-

teelle. Olarinluoman tukiasunnoissa ei juominen ole sallittua, vaikka asuntola onkin tarkoitettu tilapäiseen tarpeeseen asunnottomille päihde- ja mielenterveysasiakkaille.

Tällaisille moniongelmaisille.

Korkki narahtaa, ja nielemisrefleksi käynnistyy, ennen kuin pullonsuu edes koskettaa rohtuneita huulia. Hän imee ahnaasti kuin vasikka maitoaan, ja olo helpottaa. Hän kaivaa takintaskusta pari ryyniä, jotka on vienyt siskonsa keskimmäiseltä pojalta, jolla on jokin kirjainyhdistelmädiagnoosi. Nykyään sellaisetkin osataan jo tunnistaa, ehkä pojan tulevaisuus on sen ansiosta valoisampi kuin hänen.

Tai Katan.

Nousuhumala sumentaa ajatukset, poistaa kivun ja säryn, tekee menneestä siedettävämmän ja tulevaisuudesta loisteliaan. Pullon sisältö lääkkeillä täydennettynä turruttaa kehon ja mielen. Tulevaisuus ei ahdista enää niin pahasti.

Hän ei kuitenkaan halua sammua porraskäytävään tai joutua putkaan. Sellaisesta ei koidu kuin uusia harmeja; lisää tuomioita entisten auto- ja asuntomurtojen päälle. Hän tarttuu kaiteeseen ja kipuaa portaat maantasokerrokseen.

Hiekka pöllyää kirkasta kevätaurinkoa vasten, kun hän nojautuu liikennevalopylvääseen Merituulentien ylittävän suojatien kohdalla. Kaupunki ei ole putsannut katuja kunolla. Entä jos hän kouluttautuisi katujen puhdistajaksi. Ottaisikohan joku hänet vielä töihin?

Korvan juuresta kuuluu ärsyttävä piippaus.

Hän avaa silmänsä ja havahtuu valojen vaihtumiseen. Hän ylittää suojatien, sitten toisen ja raahustaa kohti Kehä II:n varressa sijaitsevaa asuntolaa. Matka on pitkä, askel hidas. Hänen on levättävä, istuttava hetkeksi Teboilin pihassa olevan betoniporsaan päälle.

Ohikulkijat vilkuilevat epäilevästi, joten hän jatkaa matkaansa uusien kerrostalotyömaiden ja Olarin kirkon välistä kohti edessä näkyvää lehtometsää. Sora jalkojen alla kirskahtaa, kun hän väistää kirkon pihasta tulevaa tummaa farmari-Volvoa. Hän astuu polulle, joka ohittaisi ensin uurnalehdon eli hautausmaan vasemmalta puolelta ja johtaisi sen jälkeen kohti asuntolaa. Myöhemmässä kohtaa polkua sillan alitse kulkee Gräsanoja, jota paikalliset kutsuvat joeksi.

Keväinen ilma tuoksuu hiekkapölystä huolimatta raikkaalta, koivunlehdet ovat jo pulleilla hiirenkorvilla, vai mikä se sana nyt onkaan. Hänen ja Katan lapsuudenkodissa ei ylipäättäen puhuttu suomea sen jälkeen, kun äiti oli kuollut – paitsi sen yhden ratkaisevan kerran. Myöhemmin, kun Kata laati heille suunnitelman, he menivät kotimaansa paikalliseen Suomi-kouluun. Mutta siinä vaiheessa, kun isän uusi naisystävä astui kuvioihin vain muutama vuosi äidin kuoleman jälkeen, hän oli jo unohtanut monet sellaiset sanat kuten hiirenkorva.

Hän oli ollut alle kymmenen äidin kuollessa, sisko vain vähän häntä vanhempi.

Puistotaipaleen kupeessa oleva Gräsan uurnalehto huo-kuu rauhaa ja lempeyttä. Jokin vetää häntä sen metallista takaporttia kohti. Suusta pääsee naurahdus, kun mieleen tulvii erilaisia ideoita magneetin vetovoiman ja toisaalta taas hautausmaan hyödyntämisestä eri tarkoituksiin. Jokin kertoo hänelle, ettei oivalluksissa ole päätä eikä häntää, ja samassa hän tuntee, miten raskaalta hänen kehonsa tuntuu. Hänen on levättävä hetki ennen asuntolaan menoa. Hän on ollut jo puoli vuotta selvänä, mutta viime aikoina hän on tuntenut ahdistuksen palaavan. Tänä aamuna hän tuns sen valtaavan koko kehon, tukahduttavan aivot ja tukkivan

nielun. Hän on huomannut pohtivansa suhdettaan Kataan, sitä kuinka sisko pitää kaikki langat käsissään ja miten se vaikuttaa hänenkin elämäänsä. Tänään hän ei enää kestänyt hyrrän lailla pyöriviä ajatuksiaan, mutta nyt päihteen tekevät olon mukavan raukeaksi. Sumentuneilla aivoillaan hän tajuaa, ettei muiden asuntolan asukkaiden ole syytä tietää, että hän on onnistunut saamaan jostain rahaa ja juonut.

Alkoholistin kateudella on rumat kasvot ja väkevät voimat.

Hän horjahtaa uurnalehdon matalan portin kohdalla. Portin vieressä kohoava, hautausmaata rajaava kuusi-aita antaisi sopivan näkösuojan pientä lepohetkeä varten. Onhan sen katveessa näköjään jo joku muukin, kenties etsimässä loppusijoituspaikkaansa, hän hymähtää. Metallinen portti kirskahtaa, kun hän avaa sen. Portin kohdalta alkaa pitkä rivi matalia hautakiviä, samanlaisia hautapaikkarivejä on kymmeniä vierekkäin, ja niiden väleihin on tallaantunut kapeita polkuja.

Askel pysyy juuri ja juuri kapealla hiekkatiellä, kun hän suuntaa oikealla näkyvän tuuhean marjakuusen luokse. Hän tarkentaa katsettaan. Kuusiaidan sisäpuolella on nurmikaistale, jolla on kuin onkin joku nainen. Hän aikoo istahtaa tämän viereen, sanoa ainakin *hyvää päivää*, ehkä jutella hänen kanssaan, kun samassa maan vetovoima saa hänet kellahtamaan samaisen marjakuusen juureen.

Pete säpsähtää hereille, mutta ei saa kiinni ensimmäisestäkään ajatuksesta. Silmät ovat sumeat, mutta sitten maisema yhtäkkiä selkenee. Hän ei tiedä, kuinka pitkään on nukkunut, mutta sentään hän on älynnyt käpertyä tuuhean marjakuusen juurelle, pois ohi kulkevien silmien alta. Hän kakoo kurkkuun kerääntynyttä limaa, tunnustelee sitten

pintaa, jolla käsi lepää: se on pehmeä kuin vauvan poski, mutta kylmä ja märkä, oikeastaan limainen.

Hän nostaa kätensä kohti taivasta ja siristää silmiään. Kämmenten on jotain tummaa.

Korvissa humisee, ja aika pysähtyy. Hän nousee istumaan.

Vieressä makaa vähäpukeinen nainen.

Aivot lyövät hetken tyhjää.

Hän katsoo naista nyt tarkemmin: tämän valkoinen t-paita on värjäytynyt etuosastaan punaiseksi, lyhyt farkkuhame on kiertynyt sivuun, ja naisen pitkät, punertavat hiukset leviävät havunvihreiden maanpeitekasvien sekaan kuin meduusan lonkerot. Hän nojautuu lähemmäs, kokeilee naisen ranteesta pulssia ja laittaa lopulta kätensä tämän kasvojen eteen. Hän ei tiedä, mistä on moisen oppinut, mutta tietää, että peili toimisi tilanteessa paremmin.

Nainen ei hengitä.

Hän singahtaa nopeasti ylös, horjahtaa ja oksentaa pusikkoon. Hän ei muista juuri mitään viinapullon ja nappien ottamisen jälkeen. Mutta hän tajuaa oleellisimman: hänen käsissään on kuolleen naisen verta.

Hän vilkuilee ympärilleen, mutta ketään ei näy. Maailma hänen ympärillään pyörii. Hänen on pakko katsoa naista – ruumista – uudelleen, mutta näky on niin järkyttävä, että hänen on suljettava silmänsä.

What the hell!

Hän tuijottaa käsiään, ja ennen kuin tajuaakaan, hän on pyyhkinyt ne beigen takkinsa etuosaan.

Hän vilkuilee ympärilleen, tutkii takkinsa taskut, mutta missään ei näy mitään teräseeksi sopivaa. Paniikki sykkii kaulalla ja ohimoissa. Mitä oikein tapahtui, ennen kuin hän nukahti? Onko hän tehnyt jotain tyhmää, tällä kertaa

jotain todella tyhmää, peruuttamatonta? Ainahan hän onnistuu mokaamaan, mutta tällä kertaa... ei saatana...

Aivoissa kuhisee. Hän pudistelee päätään. Ei halua uskoa sitä, minkä näkee.

Ääni hänen sisällään käskee soittamaan poliisille, mutta toinen ääni käskee pakenemaan paikalta; hänen taustallaan tuomio on käytännössä jo annettu.

Tuukka

Tuukka Halmeenkivi odottaa hissiä kerrostalon aulassa nokkakärkyjen ja täysien muuttolaatikoiden kanssa. Hissi on pysähtynyt ylempiin kerroksiin todennäköisesti jonkun tulevan naapurin muuttokuorman purkamisen ajaksi. Kerrostalo, johon he ovat hänen isoveljensä Miikan kanssa juuri muuttamassa, on vasta valmistunut. Avaimet asukkaille luovutettiin tänä aamuna, ja nyt yli kuusikymmentä kotia saa uudet vuokralaiset yhtä aikaa.

Hän vaihtaa asentoa ja vilkaisee ranteessaan olevaa Suunto Peak Pro -urheilukelloa. Hermostus hissijonossa hänen takanaan kasvaa, kevään ensimmäinen helleaalto on jo ehtinyt kuumentaa lasiseinäisen sisääntuloaulan sekä tulevat naapurit ja heidän muuttoapunsa. Hän vilkaisee käytävän toiseen päähän, jonne Miikka on vetäytynyt vastamelukuulokkeet päässään ja tuijottaa kännykkäänsä tummat pitkät hiukset kasvojensa suojana. Veljen hoikkaa vartaloa peittävät mustat farkut ja musta Ramonesin bändi-t-paita. Toivottavasti kukaan uusista naapureista ei luule tätä laita-puolen kulkijaksi. Hissi ei liiku vielääkään. Hän vilkaisee kelloa uudelleen ja tekee nopean päätöksen. Hän siirtää nokkakärkyissä olevan muuttolaatikkopinon Miikan viereen ja elehtii veljelleen, että tämä ottaisi kuulokkeet päästään.

– Vahdi näitä muita muuttolaatikoita, kuuletko Miikka. Mä kannan näitä meidän asuntoon yksi kerrallaan, Tuukka sanoo ja varmistaa, että Miikka ymmärtää, mitä tältä odotetaan. Laatikoita on pakko vahtia; tällaisella hetkellä asiattomien on jopa lapsellisen helppo päästä taloyhtiön tiloihin,

kun kukaan ei vielä tunne naapuriaan ja ovet ovat avoinna muuttoautoja myöten.

Miikka ottaa sivuaskeleen laatikoiden suuntaan ja asettaa kuulokkeet takaisin korvilleen. Tuukka vilkaisee veljeään vielä kerran, mutta tämä vaikuttaa stressaavasta tilanteesta huolimatta olevan rauhallinen. Hän tarttuu päällimmäiseen laatikkoon ja astuu alimmalle portaalle. Portaiden kiipeäminen kolmanteen kerrokseen olisikin hyvää treeniä tulevaa poliisikoulua varten. Kunhan hän vain saisi tiedon, että hänet on valittu, hän voisi vihdoinkin hengähtää. Vaikka hän onkin saanut jo ehdollisen valintapäätöksen opiskelijaksi pääsemisestä, olisi jäljellä vielä terveystarkastus, huumausainetestaus ja ilmeisesti jonkinlainen suojelupoliisin tekemä turvallisuusselvitys, jonka jälkeen koulutukseen valinnasta pitäisi tulla päätös.

Muuttolaatikoiden kantaminen portaita pitkin vaikutti hyvältä idealta, mutta todellisuus on ihan muuta; reisien isot lihakset menevät nopeasti maitohapuille, ja hiki virtaa jo selkäranka pitkin. Tästä tulisi pitkä päivä.

Tuukka avaa uuden kodin oven ja nostaa ensimmäisen muuttolaatikon olohuoneen seinän viereen. Hän vilkaisee uuden kodin tyhjiä huoneita, kaikki on uutta ja siistiä. Häntä hymyilyttää.

Hän tarkastaa, että avain on mukana, sulkee oven ja lähtee hakemaan seuraavaa laatikkoa. Kerrosta alempana hän kuulee kiivasta keskustelua, joka kantautuu sisääntulokerroksesta asti. Hän kuulee muutakin, ja äkkiä tulee kiire. Ei hitto vie saa olla totta. Kunhan Miikka ei nyt vain...

Hän harppoo loput portaat niin nopeasti kuin pystyy, ja kun hän kaartaa viimeisen kulmauksen takaa, meteli on jo korvia huumaava.

– Hei, mitä täällä tapahtuu, Tuukka huudahtaa ja kiirehtii lihaksikkaan, tatuoidun miehen ja Miikan väliin. – Miikka, kaikki hyvin, Tuukka sanoo ja yrittää saada veljeensä katsekontaktia. Mutta tämä on vajonnut omaan tilaansa ja pitää käsiä korvillaan, sillä hänen kuulokkeensa ovat lihaskimpun kädessä. Miikan suusta kuuluu monotonista valitusta, joka kimpoilee pitkin porraskäytävää. Heidän ympärillään on tulevia naapureita, joista osa pyörittelee päätään ja lähtee meteliä ja tilannetta pakoon. Lihaskimpun tatuoitu ja bodattu naisystävä ankkahuulineen selittää paikalle jääneille kovaan ääneen, kuinka ”toi friikki” tahallaan vaikeuttaa heidän muuttoaan. Tuukka ei tiedä, mitä sisäänvaloaulassa on tapahtunut tai kuinka tilanne on eskaloitunut, mutta Miikan on saatava kuulokkeensa ja päästävä pois melusaasteesta.

Tuukka kääntyy lihaskimpun suuntaan.

– En tiedä, mistä tässä on kyse, mutta voisitko antaa nuo kuulokkeet, niin saadaan tilanne rauhoittumaan.

– Mene sinä mikkihiiri vittuun siitä, mies sanoo, tönäisee Tuukkaa ja repii Miikkaa paidasta. – Nyt sä zombi joko väistät siitä tai sä itket ja väistät.

Tuukka raivostuu silmittömästi, sillä Miikkaa ärsyttämällä tilanne voi pahentua ja kääntyä suuntaan, jota bodari ei tajua edes varoa. Hän rauhoittaa itsensä ja ottaa jämäkän asennon, nostaa kätensä rauhallisesti eteensä ja sanoo painokkaasti:

– Lopeta heti.

Kun mies hämmentyy, hän toistaa käskynsä ja ottaa lyhyen tietoisien askeleen tätä kohti. Lihaskimppu suuntaa katseensa ja raivonsa nyt Tuukkaan, kuten tarkoitus olikin. Mutta hän saa tarvittavat sekunnit selittäääkseen, että hänen isoveljensä on autistinen ja on tilanteesta äärimmäisen kuormittunut.

– Hän ei aiheuttanut äskeitä tahallaan, Tuukka selittää. Jokin lihaskimpun kasvoilla muuttuu, joten Tuukka jatkaa:

– Mistä tässä on kyse?

Mies selittää, että Miikka laatikoineen seisoo liian lähellä ovea, josta hän naisensa kanssa haluaisi viedä tavaroita irtaimistovarastoon.

– Mä pyysin ensiksi nätisti, mies sanoo ja levittää suonikkaita käsivarsiaan. Sitten hän äkkää kädessä pitämänsä kuulokkeet ja viskaa ne Tuukalle. Hän ei jää kiittelemään, vaan asettaa ne Miikan päähän. Tuukka tarttuu veljeään päättäväisesti harteista ja lähtee taluttamaan häntä kohti portaita. Tuukan sydän takoo rinnassa, kun he ohittavat bodatun pariskunnan. Hän ei todellakaan jää katsomaan, mahtuvatko mies ja nainen nyt laatikoiden ohitse. Yllätyksekseen hän saa Miikan kiipeämään portaat kolmanteen kerrokseen asti. Se on pienoinen saavutus tässä tilanteessa, hän odotti suoranaista vastarintaa.

Tuukka saattaa Miikan tämän tulevaan huoneeseen ja ohjaa tyhjälle lattialle istumaan. Täällä veljellä ei olisi mitään hätää. Mutta *hänen* päivästään taisi tulla juuri astetta rankempi kuin hän kuvittelikaan.

Hän sulkee Miikan huoneen oven ja vetää hetken henkeä. Polvet ovat kuin hyytelöä, ja suussa maistuu oksennus. Mitä kaikkea olisikaan voinut äsken tapahtua. Miikan lapsuuden ajan väkivaltaiset kohtaukset vilistävät silmissä. Hän tajuaa saapuneensa keskelle tilannetta vain hetkeä ennen kuin kaikki olisi voinut eskaloitua pahemmaksi. Paljon pahemmaksi.

Hän laskeutuu portaat alas sisääntulokerrokseen. Odottamaan jääneet laatikot on siirretty pois käytävältä aulan kauimmaiseen nurkkaan. Muutama äskeitä tilannetta

todistamassa ollut naapuri vilkuilee Tuukkaa alta kulmien, joku sentään hymyilee – todennäköisesti säälien eikä ymmärtäväisesti. Lihaskimppua ei sentään näy. Häneen Tuukka ei toisaalta halua enää törmätäkään, eikä tämäkään todennäköisesti heihin.

Hissi vapautuu yllättäen, ja Tuukka lastaa kolmen laatikon pinon ovista sisään. Ovet sulkeutuvat. Hän rojahtaa hissien seinää vasten. Voihan venäjä. Tämä on vasta ensimmäinen laatikkopino, ja muuttokaveri on jo pois pelistä.

Kehossa tuntuu raskaus, jollaista hän ei ole tuntenut pitkään aikaan. Uuden kodin hienous on kuin pyyhkäisty pois.

Tuukka

Tuukka pinoaa ensimmäisen kasan tyhjiä punaisia muutto-laatikoita parvekkeen vasempaan reunaan. Laatikoita ei ole montaa, mutta lasitetulla parvekkeella ne eivät tukkisi kulkuväyliä, toisin kuin olohuoneessa. Hän on palauttanut muuttoauton hetkeä aiemmin rautakaupan pihaan ja pysäköinyt sen jälkeen Golfinsa pihakannen alla olevaan parkki-halliin. Auton hän osti muutama vuosi sitten vanhemmilta perimillään rahoilla. Hän muistaa vieläkin päivän, jolloin ovikello soi, kun he olivat palanneet Miikan kanssa koulusta kotiin. Tuntui oudolta istua olohuoneen sohvalla jonkun ventovieraan sosiaalityöntekijän kanssa, kun kaksi poliisia kertoi, etteivät heidän vanhempansa palaisi enää kotiin. Hän ei voinut ymmärtää, etteivät isä tai äiti tulisi takaisin, eivät enää koskaan istuisi heidän kanssaan sillä samaisella sohvalla, jolla he olivat perheenä niin usein katselleet luontodokumentteja ja elokuvia. Tuukka pudistaa muiston mielestään, mutta se jää silti puristavaksi tunteeksi rintaan.

Parvekkeella on kirkasta ilman aurinkolaseja, ja kun hän siirtyy takaisin olohuoneen puolelle, kestää hetken, ennen kuin silmät tottuvat asunnon valaistukseen.

Hän menee makuuhuoneeseensa, jonka ikkunoista on näkymät kahteen suuntaan, isosta ikkunasta Kehä II:lle ja kapeasta päätyikkunasta tulevaan loppusijoituspaikkaan eli Olarin kirkon viereiselle hautausmaalle, jota kyltin mukaan kutsutaan uurnalehdoksi. Heidän asuntonsa lasitettu parveke ulottuu olohuoneen lisäksi hänen makuuhuoneensa ison ikkunan kohdalle. Google Mapsin perusteella uuden

asuinkorttelin ympärys näytti karun urbaanilta, mutta todellisuudessa taloa ympäröi viihtyisä lehtometsä, eikä uurnalehdostakaan taida olla kauhukertomusten miljööksi.

Hän on jo purkanut omat tavaransa, joten hän kurkistaa Miikan huoneeseen. Valkoisella työpöydällä on kaksi isoa tietokoneen näyttöä, näppäimistö, valtava johtokasa sekä laitteita, joiden käyttötarkoituksesta hänellä ei ole aavistustakaan. Veljen neljä muuttolaatikkoa odottavat edelleen tyhjentämistä, mutta se ei varsinaisesti yllätä.

– Joko olet saanut tietokoneen ja yhteydet toimimaan?

Miikka ei vastaa, vaan äheltää pöydän alla ja vetää johtoja kohti pistorasioita. Rasioita on niin reilusti, että luulisi riittävän Miikankin tarpeisiin. Pitkät tummat hiukset peittävät veljen kapeat kasvonpiirteet, eikä tämä kiinnitä Tuukkaan mitään huomiota. Hän jättää isoveljensä rauhaan, Miikkaa ei parane häiritä juuri nyt. Sentään veli ei jumita uudessa ympäristössä, mihin Tuukka oli muutaman yhteisen hotelliyöpymisen kokemuksella varautunut. Hotellissa veli vierasti liian isoa huonetta, liian isoa ja pehmeää sänkyä. Niinpä tämä veti omasta sängystään sijauspatjan lattialle ja nukkui seinän ja sängyn väliin jäävässä pienessä kolossa. Se tuntui kuulemma turvalliselta. Jos Miikkaan iski yllättävissä tilanteissa jumitus ja hänen toimintakykynsä lamaantui, silloin ei auttanut painostus, kädestä vetäminen saati tilannetajuun vetoaminen, vaikka perässä olisi ollut millainen jono. Usein Tuukka tunsu ihmisten kiukuiset silmät takaraivossaan. Piti vain käsitellä tilanne rauhallisesti, saada veli tilanteen tasalle ja ymmärtämään, mitä tältä vaadittiin.

Ovisummeri pirahtaa.

Tuukka nostaa ovipuhelimen luurin ja avaa porrasikäytävän oven nappia painamalla. Hetkeä myöhemmin

olohuonetta koristaa kaksi samanlaista sohvaa, molemmille omansa. Hänen mielestään kahden sohvan ostaminen oli järkevää, sillä jossain vaiheessa he saattavat muuttaa omiin asuntoihinsa. Miikan mielestä kahden sohvan ostaminen oli myös selkeää, molemmat ostivat omilla rahoillaan omansa. Sänkyjen ja Miikan tietokonepöydän lisäksi heillä ei ollut juuri muita huonekaluja, joita tuoda uuteen yhteiseen kotiinsa. Viime vuodet he ovat asuneet vanhempiensa kuoleman jälkeen enon luona Espoon Siikajärvellä. Vaikka äidin identtinen kaksoissisko asuukin suhteellisen lähellä Siuntiossa, he eivät edes harkinneet sinne asti muuttamista, kun sosiaaliviranomaiset tiedustelivat heidän mielipidettään kahden mahdollisen huoltajan välillä. Toisaalta Inkeri-täti on vielä omituisempi persoona kuin heidän enonsa, joten päätös muuttaa Siikajärvelle oli heidän valintansa. Nyt heidän kotinsa sohvapöytänä toimii enon luota löytynyt vanha tasakantinen arkku, mutta ruokapöytä heidän täytyy vielä hankkia. Ja hän kyllä aikoo pitää heidän ruoka-ajoistaan kiinni. Miikka saattaa unohtaa ajan kulun eikä monesti edes tunne nälkää. Tuukka onkin jo oppinut tunnistamaan veljensä otsarypyistä, milloin tämän verensokerit ovat liian alhaalla ja mies unohtanut ruokkia itsensä. Hän vilkaisee kelloa ja tajuaa, että heidän molempien on saatava lisää energiaa. Hän etsii repustaan kaksi banaania ja vie toisen Miikalle. Tämä pudistaa kuitenkin päätään.

– Ota nyt, sun on muistettava syödä jotakin, Tuukka sanoo ja ahmii puolet banaanistaan. Miikka ei kuitenkaan vastaa eikä käänny hänen suuntaansa.

– Oletko sä muistanut edes juoda? Nyt on kuuma päivä, Tuukka sanoo ja tarttuu huoneen tuuletusikkunan avauspainikkeeseen.

– Älä avaa sitä!

Tuukka kääntyy ympäri. Miikan kädet räpyttelevät kuin lentoon lähdössä, ja koko keho huutaa karkuun juoksemisen enteitä.

– Laita se kiinni!

– Laitan, laitan, Tuukka huokaa ja sulkee ikkunan.

– Mutta sun on oikeasti tärkeä muistaa syödä ja juoda.

Miikka näyttää rauhoittuvan. Tuukka tarjoaa banaania uudelleen, ja nyt veli suostuu syömään sen. Sentään banaani maistuu, pienempänä Miikka ei suostunut syömään sitä sen omituisen struktuurin takia. Rahkan sekaan sitä ei saanut missään nimessä sekoittaa. Tuukan on huolehdittava veljen rutineista ja selkeistä ruoka-ajoista, muuten Miikan arki ei toimi.

Tuukka siirtyy olohuoneessa odottavien, yhteisten muuttolaatikoiden äärelle. Hän nostaa päällimmäisestä laatikosta viherkasvin ja asettelee sen olohuoneen ikkunan lähettyville. Ei kuitenkaan liian lähelle suoraa auringonvaloa, eikä myöskään kahta metriä kauemmas siitä. Äidiltä jääneen limoviikunan hän kiikuttaa makuuhuoneeseensa, mutta Miikan huoneeseen on turha edes viedä kasveja: veljen sälekaihtimia ei saisi taatusti avata missään tilanteessa, jos pelkkä tuuletusikkunan avaaminen sai aikaan noin voimakkaan reaktion. Hän antaa kasveille hieman vettä. Ne ovat hyvinvoivan näköisiä ja ovat selvästikin pitäneet enon 70-luvulla rakennetun omakotitalon sisäilmasta. Saapa nähdä, mitä ne tuumaavat kaukolämmöstä ja koneellisesta ilmanvaihdesta.

Hän jatkaa yhteisten muuttolaatikoiden tyhjentämistä. Vanhempiansa tavaroita – lähinnä virallisia dokumentteja sisältävän laatikon – hän vie makuuhuoneensa yläkaappiin. Erästä muuttolaatikosta löytyy kahvinkeitin, ja hetkeä myöhemmin uudessa kodissa tuoksuu tuore kahvi.

– Täällä olis kahvia. Otatko?

– Ymm.

Hän tulkitsee sen kyllä-vastaukseksi. Miikan huoneesta kuuluvat piippaukset ja kilahtelut kertovat, että nettiyhteydet pelittävät. Miikka on todellinen it-velho, ja palo tietokoneita kohtaan onkin ajanut veljen tutkinto-opiskelijaksi Otaniemen Aalto-yliopistolle tämän opiskeltua ensin matematiikan laitoksella muutaman vuoden. Tuukka on ymmärtänyt vuosien saatossa, että moni Miikan nörtti-piireissä katsoo tätä ylöspäin, opettajatkin. Mutta Niittykumpuun he päätyivät asumaan Miikan koulumatkan vuoksi: metron reitti, aikataulut sekä toiminnot ovat miljoona kertaa selkeämpiä kuin Espoon Siikajärveltä enon luota kulkevien bussiyhteyksien. Tuukka onkin joutunut vuosien mittaan muuttamaan suunnitelmiaan aina, kun Miikalla oli haasteita bussien kanssa. Erityisesti enon luona asuessa – espoolaisittain miltei maaseudulla – vaikeuksia riitti viikoittain.

Hän löytää yhdestä muuttolaatikosta puhtaita kahvikuppeja, kaataa kahteen niistä kahvia ja vie toisen Miikalle. Veli on laittanut luurit korvilleen eikä käännä edes päätänsä. Tuukka jättää höyryävän kupin tietokonepöydän viereen ja menee parvekkeelle nauttimaan kevätauringon paisteesta.

VUOSIEN TAKAINEN VIHA EI UNOHDU.

Poliisikouluun pyrkivä Tuukka Halmeenkiivi huomaa kotinsa parvekkeelta verisen miehen ja seuraa tätä. Pian Espoon Niittykummusta löytyy ruumis. Kun poliisi on ymmällään uhrista ja tekijästä, Tuukka ei voi olla sekaantumatta tutkintaan.

Menestyvä kiinteistönvälittäjä Laura Ahlgren joutuu jo toiseen kertaan uhkaavaan tilanteeseen. Hänen huolella rakentamansa imago karisee, kun pelko valtaa mielen. Poliisi ei käynnistä esitutkintaa, sillä se ei löydä tukea Lauran väitteille.

Sattumalta Tuukka alkaa tutkia henkirikoksen ohella myös Lauralle tapahtunutta ja pääsee yllättävän yhteyden jäljille. Herää kysymys, voivatko näennäisesti irralliset rikokset liittyä toisiinsa. Poliisi ei lämpene Tuukan löydöille, joten hän valjastaa neurokirjolla olevan, tietoverkoissa vaivatta sukkuloivan veljensä Miikan avukseen. Kaksikko on pian murhatutkinnassa poliisin edellä.

Hylätyt lapset aloittaa Outi Hongiston uuden, Espooseen sijoittuvan todentuntuisen Halmeenkiivi-dekkarisarjan, jonka pääosissa ovat poliisin uraa aloitteleva Tuukka ja it-nörtti Miikka Halmeenkiivi.

Kansi: Jussi Jääskeläinen